

СТРАТЕГІЯ РЕФОРМУВАННЯ МІЖБЮДЖЕТНИХ ВІДНОСИН

О. Ю. Семенова,

аспірант, Класичний приватний університет, м. Запоріжжя

У статті автором досліджено недоліки та негативні наслідки функціонування системи міжбюджетних відносин до запровадження Бюджетного кодексу України, основні завдання реформи міжбюджетних відносин, доцільність та сутність стратегії реформування міжбюджетних відносин.

The author probes the investigational failings and negative consequences of functioning of the system of interbudgetary attitudes toward introduction of the Budgetary code of Ukraine, basic tasks of reform of interbudgetary relations, expedience and essence of strategy of reformation of interbudgetary relations in the article.

ВСТУП

Незалежна Україна успадкувала бюджетну модель колишньої централізованої командно-адміністративної радянської системи. Конституція України 1996 року створила законодавчі передумови для реалізації принципу децентралізму в бюджетній системі унітарного типу, оскільки її положення передбачають розмежування і самостійність державного і місцевих бюджетів. Інституційна реформа по запровадженню бюджетної самостійності знайшла своє законодавчо-правове продовження в Законі "Про місцеве самоврядування в Україні" (21 травня 1997 року) та в ратифікації Верховною Радою України в липні 1997 року Європейської хартії місцевого самоврядування.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Дослідити стратегію реформування міжбюджетних відносин.

РЕЗУЛЬТАТИ

Отже, з початком інституційних реформ стара бюджетна модель вступила у протиріччя з сутністю нової політичної системи і перетворилася на джерело постійної напруженості у відносинах між центром і місцевими органами влади. У діючому на той час законодавстві були відсутні законодавчо визначені бюджетні права та рівень відповідальності двох рівноправних гілок влади — центрального уряду і місцевого самоврядування, а також правила їх взаємодії. Бюджетні відносини тривалий час регулювалися законом про бюджетну систему, що застарів і потребував удосконалення відповідно до вимог часу та соціальних потреб в умовах реформування суспільно-економічних відносин. Закон України "Про бюджетну систему України", що ґрунтувався на засадах ра-

дянської системи державних фінансів, був неспроможний реалізувати проголошені Конституцією України та Законом України "Про місцеве самоврядування в Україні" положення стосовно сфер діяльності, правового статусу, повноважень і відповідальності органів місцевого самоврядування за розв'язання питань місцевого значення. Реалізація цих засад вимагала перегляду принципів побудови всієї бюджетної системи України. У зв'язку з цим значно активізувалися зусилля багатьох вчених і практиків, спрямовані на визначення оптимальної моделі міжбюджетних відносин в Україні. У своїх наукових працях відомі економісти-фінансисти А.Гальчинський, О. Василюк, О. Кириленко, В. Кравченко, І. Лукинов, С. Юрій та інші проаналізували і узагальнили ті процеси, які відбувалися в бюджетній системі після проголошення незалежності України, визначили їх особливості. До основних недоліків, притаманних бюджетному регулюванню, дослідники відносили використання в організації міжбюджетних відносин методів і прийомів радянської системи, недосконалість нормативно-правової бази, відсутність чіткого розмежування функцій та завдань центральних і місцевих органів влади, а також повноважень між центром і адміністративно-територіальними утвореннями щодо розподілу бюджетних доходів і видатків, невизначеність механізму фінансування тих повноважень місцевих органів влади, що передаються з центру (делегованих повноважень), слабка власна дохідна база місцевих бюджетів, внаслідок чого вони не були самостійними бюджетними одиницями і значною мірою залежали від волі обласної та районної влади, що, звичайно, аж ніяк не сприяло реалізації принципів місцевого самоврядування в Україні [1]. Через недосконалість за-

конодавства, як зазначалося в наукових дослідженнях, щорічно вносилися зміни в існуючі та запроваджувалися нові правила регулювання потоків фінансових ресурсів та розвитку міжбюджетних відносин. Щороку закон про Державний бюджет України встановлював тимчасові засади формування державного і місцевих бюджетів, їх взаємодії, розподілу доходів, повноважень і закріплення джерел доходів. За таких умов бюджетним рішенням була властива непослідовність і непередбачуваність. Вони були малоефективними і не сприяли стабільності та вдосконаленню бюджетного процесу (табл. 1).

Отже, до прийняття Бюджетного кодексу інституційна та правова база міжбюджетних відносин в Україні була недосконалою. Насамперед, існувала внутрішня суперечливість та неузгодженість бюджетного законодавства з нормами Конституції України та інших системних законів. Існуючі бюджетні правовідносини не відповідали обраній стратегії економічного перетворення держави, а комплексний закон з визначення основних засад побудови бюджетної системи був відсутній. Нарешті, постійно проявлялася нестабільність "правил гри" при формуванні бюджетів.

Науковці, враховуючи наявні недоліки, обґрунтовували необхідність реформи міжбюджетних відносин, яка зумовлювалася об'єктивним процесом становлення правової держави, конституційним формуванням інституту місцевого самоврядування, переходом економіки на ринкові методи господарювання [3].

Бюджетний кодекс, ухвалений Верховною Радою України 21 червня 2001 року, став першим у незалежній Україні системним, цілісним правовим актом, що започаткував здійснення в бюджетній сфері реформ згідно з Конституцією України та нормами і стандартами відповідного законодавства Європейського Союзу. Основні положення Бюджетного кодексу України здобули підтримку і схвалення на Восьмій сесії Ради Європи, що відбулася 13 листопада 2001 року в Страсбурзі.

Бюджетний кодекс спрямований на формування нових прогресивних відносин в управлінні бюджетними ресурсами, на реалізацію бюджетної політики в напрямі зміцнення фінансової основи місцевого самоврядування територіальних громад і держави в цілому. Цей документ встановив нові принципи побудови та функціонування бюджетної системи в Україні, яка є унітарною державою, правовий статус суб'єктів міжбюджетних відносин, визначив порядок регулювання міжбюджетних відносин на засадах стабільності та передбачуваності ресурсів місцевих бюджетів, стимулював місцеві органи влади до розвитку свого економічного потенціалу. Він заклав підвали-

Таблиця 1. Характерні недоліки та негативні наслідки функціонування системи міжбюджетних відносин до запровадження Бюджетного кодексу України

Недоліки старої системи	Наслідки, до яких вони призводили
Щорічна зміна правил формування місцевих бюджетів	Непередбачуваність та нестабільність доходної частини місцевих бюджетів
Відсутність чіткого розподілу видаткових повноважень на делеговані та власні	Неефективність надання державних соціальних послуг та відсутність відповідальності за якість цих послуг
Розподіл бюджетних ресурсів між регіонами на основі даних попереднього періоду	Непрозорість і стимулювання до підтримуваних видатків на високому рівні та збереження існуючої мережі
Відсутність чіткого закріплення доходних джерел за місцевими бюджетами на власні повноваження	Незацікавленість місцевих органів влади в мобілізації додаткових ресурсів місцевих бюджетів
Відокремлення фінансової відповідальності від права зменшувати або збільшувати зобов'язання за видатками	Фінансова незабезпеченість видаткових повноважень та передумови до накопичення заборгованостей
Відсутність механізму нормативного перерахування міжбюджетних трансфертів	Збільшення обсягів заборгованостей

ни реформування міжбюджетних відносин в бюджетній системі України унітарного типу на основі нових концептуальних підходів. По-перше, міжбюджетні відносини забезпечують відповідність конституційних та законодавчих зобов'язань держави щодо надання соціальних послуг громадянам з фінансовими можливостями бюджету. По-друге, міжбюджетні відносини будуються на реальних планових показниках бюджету та їх виконання, а бюджетне фінансування здійснюється на основі визначення пріоритетів та концентрації бюджетних коштів на найважливіших соціально-економічних програмах. По-третє, міжбюджетні відносини забезпечують ефективне використання фінансових ресурсів завдяки переходу від практики фінансування видатків на утримання бюджетних установ і організацій до програмно-цільового методу управління бюджетними видатками та припинення бюджетного фінансування тих послуг, що можуть бути надані громадянам на ринкових засадах. По-четверте, міжбюджетні відносини будуються на чіткому визначенні і розмежуванні функцій між органами державної виконавчої влади та органами місцевого самоврядування і спрямовуються на створення економічно та фінансово самодостатніх територіальних громад. По-п'яте, оптимізація розподілу фінансових ресурсів між ланками бюджетної системи поєднується з підвищенням зацікавленості органів державної влади та місцевого самоврядування в ефективному адмініструванні податків та зміцненні податкової бази. По-шосте, система фінансової допомоги місцевим бюджетам та фінансового вирівнювання здійснюється на основі формульного розподілу обсягів міжбюджетних трансфертів.

Реформа міжбюджетних відносин

в Україні спрямована на вирішення таких основних завдань: приведення у відповідність розміру державних зобов'язань за видатками з обсягами їх фінансування, тобто ліквідація так званих непрофінансованих мандатів; створення стимулів для місцевих органів влади до збільшення обсягу своїх надходжень до бюджетів завдяки поліпшенню фінансового управління ресурсами шляхом застосування прозорих і раціональних методів; досягнення стабільності і передбачуваності міжбюджетних відносин між державним бюджетом і місцевими бюджетами для забезпечення належного рівня прогнозування і управління ресурсами місцевими органами влади (це насамперед стосується трансфертів); запровадження інвестиційних трансфертів для забезпечення розвитку суспільних послуг та соціальної інфраструктури; закріплення відповідальності за фінансування державних соціальних програм (пільги ветеранам війни і праці, допомога сім'ям з дітьми, додаткові виплати населенню на покриття витрат з оплати житлово-комунальних послуг, компенсаційні виплати за пільговий проїзд окремих категорій громадян) за Державним бюджетом України. Передача коштів на здійснення цих програм на місцевому рівні передбачає механізм цільових субвенцій з державного бюджету.

Таким чином, із введенням в дію Бюджетного кодексу України запроваджена нова ідеологія організації міжбюджетних відносин, а значна частина недоліків і негативних наслідків старої системи цих відносин усунена.

Певної стабільності досягнуто у взаємовідносинах Державного бюджету України з місцевими бюджетами, а також у підходах до визначення їх фінансових ресурсів. Планування доходів бюджетів усіх рівнів базується

на прогностичних макроекономічних показниках та структурі надходжень попередніх років. Крім того, використовуються механізми поєднання зусиль і відповідальності центральних і місцевих рівнів державної влади і самоврядування за виконання державних програм соціального захисту. При формуванні місцевих бюджетів, починаючи з 2001 року, застосовуються механізми соціального захисту населення на основі гарантованих фінансових нормативів. Запроваджено чіткий розподіл доходів та видатків між рівнями бюджетів. Активно функціонує механізм формульного визначення обсягів трансфертів до бюджетів адміністративно-територіальних одиниць. Це забезпечує однакові прозорі підходи до визначення прогностичних обсягів доходів та видатків бюджетів адміністративно-територіальних одиниць та виконання місцевими органами влади покладених на них функцій необхідними фінансовими ресурсами. Розподіл бюджетних ресурсів між місцевими бюджетами здійснюється на основі однакових нормативів бюджетних витрат у залежності від чисельності населення, одержувачів соціальних послуг [2].

Головною метою реформування міжбюджетних відносин є підвищення добробуту населення та забезпечення справедливого розподілу суспільних благ незалежно від того, де проживають громадяни. Позитивні зміни в економіці, що характерні для 2001—2003 років, посилили процес соціалізації бюджетної системи, що знайшло свій прояв у зростанні заробітної плати працівників освіти, охорони здоров'я, культури, у підвищенні розмірів пенсій для значної кількості пенсіонерів та повнішому забезпеченні соціальних пільг, субсидій, субвенцій, дотацій вирівнювання. Водночас залишається низка соціальних питань, які не задовольняються повною мірою бюджетами усіх рівнів. Чисельність населення, яке проживає за межею бідності, складає 13 млн чоловік. Свого законодавчого вирішення вимагають питання реалізації пенсійної реформи. При низькій заробітній платі більшості населення держава не зможе суттєво підвищувати розміри пенсій. Зростання доходів населення за 2003 рік на 7,1%, звичайно, не вирішує проблеми пенсій та бідності. Втрати бюджету пенсійного фонду від встановлення пільгового оподаткування у формі запровадження фіксованого сільськогосподарського податку становили за 2003 рік понад 3,5 млрд грн. Ось чому на сучасному етапі важливо визначити подальшу стратегію реформування міжбюджетних відносин в Україні з урахуванням ключових положень Бюджетного кодексу.

Стратегія реформування міжбюджетних відносин вимагає формування необхідних умов їх оптимальної організації, а саме:

— самостійність місцевих бюджетів;

— вирівнювання у бюджетних правах усіх суб'єктів держави;

— рівноправність відносин між місцевими та державним бюджетами, а також між різними рівнями місцевих бюджетів;

— чітке розмежування у законодавчих актах видаткових повноважень і доходних джерел між рівнями бюджетної системи;

— обов'язковість компенсації місцевим бюджетам зменшення їх доходних можливостей (зменшення їх видаткових витрат) у зв'язку з рішеннями, ухваленими вищими органами державної влади.

Реформування міжбюджетних відносин пов'язано не лише з Бюджетним кодексом України. Україна орієнтується на європейський вибір. Проголошена у серпні 2002 року Президентом України політична реформа державного устрою передбачає перехід від президентської до парламентсько-президентської системи організації державного управління, що зумовлює передачу багатьох повноважень від центру до місцевих органів державної влади і місцевого самоврядування та продовження реформування міжбюджетних відносин шляхом значного перерозподілу централізованих державних фінансових ресурсів на користь місцевих бюджетів у розмірах, необхідних для виконання додаткових повноважень та забезпечення соціально-економічного розвитку адміністративно-територіальних одиниць. Отже, реформування міжбюджетних відносин повинно трансформуватися відповідно до змін організаційно-політичного устрою України і спрямовуватися на забезпечення фінансовими ресурсами державної стратегії соціально-економічного розвитку України на 2003—2011 роки. Європейський вибір передбачає низку важливих зобов'язань, які Україна повинна здійснити впродовж 2003—2011 років відповідно до вимог країн Європейської Співдружності (ЄС): перейти на стандарти, за якими ці країни розвиваються, і відповідно до цього сформувати нормативно-правову базу бюджетної системи і міжбюджетних відносин. Отже, йдеться про забезпечення подальшого демократичного розвитку держави в цілому.

У процесі реформування міжбюджетних відносин свого уточнення та конкретизації потребує розмежування функцій і завдань органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування щодо надання державних і громадських послуг. Це, в свою чергу, вимагає внесення коректив у практику розподілу доходів та видатків між державним та місцевими бюджетами, а також вдосконалення механізмів вертикального і горизонтального фінансового вирівнювання, які повинні спиратися на реальні можливості території.

Стратегія реформування міжбюджетних відносин невіддільна від процесу удосконалення як бюджетно-нормативних, так і податкових інструментів перерозподілу коштів між бюджетами з метою збалансування доходів і видатків бюджетів усіх рівнів. Загалом реформування міжбюджетних відносин має відбуватися у напрямі децентралізації фінансових ресурсів та зміцнення дохідної бази місцевих бюджетів, які є фундаментом всієї бюджетної системи і фінансовою основою місцевого самоврядування.

Дослідники підкреслюють, що реформування міжбюджетних відносин має багатовекторний характер, воно тісно переплітається з політикою у сфері соціально-економічного розвитку і залежить від трансформації державної власності у приватну та приватно-колективну, від ефективності суспільного виробництва та багатьох інших чинників. У перші роки незалежності Україна мала найсприятливіші порівняно з іншими країнами СНД умови для соціально-економічного розвитку. Проте, через безсистемність і неузгодженість проведення економічних реформ, низку інших суб'єктивних і об'єктивних причин було втрачено майже наполовину виробничий потенціал. Практично до кінця 1990-х років відбувся спад виробництва, і лише в 2000 році намітились ознаки економічної стабілізації та зростання. Але загальний рівень економіки ще недостатньо високий, щоб активно проводити реформування міжбюджетних відносин. Очевидно, що це процес не одного, а багатьох років [4].

Нині органи місцевої влади мають досить широкі функції. Зокрема, вони фінансують повністю дошкільне виховання, середню освіту, значну частину установ середньої спеціальної освіти, практично всю систему охорони здоров'я, за винятком установ, що мають загальнодержавне значення, більшу частину установ соціального забезпечення, житлово-комунального господарства, місцеві культурні та спортивні установи і заходи, частину витрат по утриманню правоохоронних органів, місцевих органів управління тощо.

Стратегія реформування міжбюджетних відносин повинна базуватися на тому, що вирішення питань економіки все більше зміщується на місцевий рівень. Тому у структурі місцевих бюджетів повинні зменшуватись витрати на вирішення соціального захисту населення, бо ці питання мають вирішуватися за рахунок державного бюджету, а зростати фінансові ресурси на економічний і соціальний розвиток території.

При нинішньому стані місцевої економіки майже на половині підприємств заробіток нараховувався нижче законодавчо встановленого мінімального розміру. Не скрізь здійснюються доплати до мінімального розміру зар-

плати, не нараховується компенсація за втрату частини зарплати через порушення термінів її виплати. Продовжує зберігатися велика заборгованість підприємств по заробітній платі.

Реформування та удосконалення міжбюджетних відносин повинно здійснюватися з врахуванням того, що центр передає місцевим органам влади основні повноваження і відповідальність в частині соціально-економічного розвитку. Децентралізація державного управління повинна забезпечуватися необхідними фінансовими ресурсами. Це вимагає перегляду системи оподаткування, механізму розподілу доходів між центром та місцевими органами влади. Фінансову автономію територій, територіальних громад визначають, насамперед, власні доходи місцевих бюджетів, але їхня частка у податкових надходженнях залишається поки що незначною, що свідчить про збереження високого рівня залежності місцевої влади від центру. Крім того, через природні, соціальні і економічні відмінності спостерігається велика диференціація у фінансовій автономії адміністративно-територіальних утворень України. У зв'язку з цим одним із головних завдань реформування міжбюджетних відносин є всебічне сприяння вирівнюванню соціально-економічного розвитку території.

На місцевому рівні, як свідчить досвід багатьох країн, необхідно узгоджувати рівень платоспроможності та обсяги надання грошових послуг. Практично тривалий час переважав принцип надання послуг. Можливості платоспроможності територій почали враховуватися лише з прийняттям Бюджетного кодексу. Неузгодженість на практиці цих двох положень призвела до високих темпів зростання бюджетних ресурсів, необхідних для сплати різного роду соціальних пільг і виплат, без урахування джерел фінансування. Саме через це окремі соціальні пільги та послуги забезпечуються на рівні 46—70 %. Тому податки потрібно встановлювати з урахуванням платоспроможності територій. З іншого боку, частину бюджетних доходів, які формуються за рахунок митних платежів, сплати різних державних послуг, слід узгоджувати з фінансуванням пільг і субсидій, що надаються населенню. З урахуванням індексу податкоспроможності територій варто розробити механізм посилення ролі місцевих податків у фінансовому забезпеченні відповідних бюджетів, доповнивши це низкою інших заходів, а саме:

— на місцевому рівні запровадити нові податки, особливо на рухоме і нерухоме майно, з певною надбавкою на користь державного бюджету;

— на кожний державний податок та обов'язкові платежі, які збираються на тій чи іншій території, встановлювати надбавку, яка прямо повинна відраховуватися до місцевого

бюджету;

— розщеплення загальнодержавних податків між різними рівнями бюджетів потрібно посилити науковим обґрунтуванням і забезпечити цільове спрямування відповідних часток податків на задоволення конкретних місцевих потреб.

Реформування та вдосконалення міжбюджетних відносин має здійснюватися на основі ідеології захисту інтересів, насамперед місцевих бюджетів. Досягти цієї мети, як відмічають деякі науковці, неможливо лише кількістю місцевих податків та зборів, які здебільшого не відіграють суттєвої фінансової ролі, або наданням права місцевим органам самоврядування самостійно запроваджувати на своїй території власні податки. Доцільно застосувати концептуально зовсім інший підхід: надати статусу місцевих тим загальнодержавним податкам, які б у повному обсязі зараховувались у дохідну частину місцевих бюджетів (податок на прибуток підприємств комунальної форми власності, прибутковий податок з громадян, плата за землю, податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів, податок на промисел, державне мито, окремі ресурсні платежі).

Зміцнити дохідну базу місцевих бюджетів можна також шляхом запровадження податку на нерухоме майно. Майнові податки належать до найдавніших, які знає людство, в тих чи інших формах вони функціонують у системах оподаткування усіх країн, а в більшості з них належать до місцевих податків. Законом України "Про систему оподаткування" передбачений податок на нерухомість, проте його практичне запровадження відкладається з відомих причин: кризові явища в економіці, хронічна нестача коштів у підприємств, низький рівень їх рентабельності або збитковості. Крім того, податок на нерухомість не запроваджують із політичних міркувань — непопулярності такого заходу. При цьому ігнорується те, що переважна частина населення через систему пільг не постраждає від введення податку на нерухомість. Платниками стануть лише заможні люди, яких через різке розшарування суспільства є лише декілька відсотків від загальної чисельності населення України.

ВИСНОВКИ

Стратегія реформування міжбюджетних відносин тісно переплітається з політикою у сфері соціально-економічного розвитку і залежить від трансформації державної власності у приватну, від ефективності суспільного виробництва та багатьох інших чинників. Вона невіддільна від процесу удосконалення як бюджетно-нормативних, так і податкових інструментів перерозподілу коштів між бюджетами з метою збалансування доходів і видатків

бюджетів усіх рівнів і залежатиме від організації політичного устрою, темпів проведення податкової реформи та внесення поправок і доповнень до Бюджетного кодексу України. Крім того, на стан місцевого самоврядування буде суттєво впливати економічний розвиток територій, а це, в свою чергу, вимагатиме коригування бюджетного регулювання. Вдосконалення процесу реформування міжбюджетних відносин має здійснюватися на основі ідеології захисту інтересів та зміцнення дохідної бази місцевих бюджетів. На даному етапі законодавчо потребують чіткого розмежування між рівнями бюджетної системи витратні повноваження і дохідні джерела, обов'язковою має бути компенсація місцевим бюджетам за зниження їхніх дохідних можливостей (зростання їх видаткових потреб) у зв'язку з рішеннями, ухваленими вищими органами влади. Оптимізація міжбюджетних відносин, зокрема розподілу ресурсів між бюджетами різних

рівнів, досягнення збалансованості бюджетів вимагає вдосконалення моделей прогнозування дохідної та витратної частин бюджетів, коригування нормативів бюджетної забезпеченості з врахуванням коефіцієнту розвитку адміністративно-територіального утворення.

Література:

1. Василюк О.Д. Державні фінанси України: Навч. посібник. — К.: Вища школа, 1997. — 383 с.
2. Гецько В.В. Місцеві фінанси: суть, структура і принципи формування ресурсів // Фінанси України. — 1999. — № 5. — С. 103—107.
3. Ісаєва Н.К. Шляхи та перспективи зміцнення місцевих бюджетів України // Проблеми і перспективи розвитку фінансової системи України. — К., 1998. — С. 153—154.
4. Колесник О.В. Міжбюджетні відносини в Україні // Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України — 2002. — № 2. — С. 123—126.

Новини

ВАСИЛЬ КУЙБІДА: КОЛИ МИ ГОВОРИМО ПРО НОВУ РЕГІОНАЛЬНУ ПОЛІТИКУ — ПЕРЕДБАЧАЄМО ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЮ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА СИСТЕМНЕ РЕФОРМУВАННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Міністр регіонального розвитку та будівництва України Василь Куйбіда виступив з доповіддю на 15-ій пленарній сесії Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи, що цими днями проходить в Страсбурзі. Тема доповіді — "Нові підходи до реалізації державної регіональної політики в Україні".

В доповіді Василь Куйбіда зазначив, що протягом тривалого часу в Україні регіональну політику зводили тільки до питань регіонального економічного розвитку та підтримки депресивних регіонів. За словами Міністра, життя показало, що такий підхід для України виявився не вірним.

"Відсутність реальних механізмів реалізації навіть економічного підходу до регіональної політики, а головне нечітка визначеність мети політики, відсутність компонентів гуманітарного та політичного характеру, призвели до того, що реальні диспропорції між регіонами продовжують зростати, що в свою чергу веде до проявів місцевого еґоїзму, утримання, міжрегіональних суперечностей", — додав Василь Куйбіда.

На 17-му році незалежності, підкреслив Міністр, Україна стоїть перед викликом: або здійснити прорив і зайняти достойне місце серед провідних націй світу, або залишитись на узбіччі світового розвитку з примітивною економікою та глибокою невідомою депопуляцією населення.

"Сьогодні ми маємо сильну політичну волю Президента та Уряду України вирішити ці проблеми через реалізацію в Україні нової державної регіональної політики, яка вбирає в себе цілу низку реформ, які давно назріли, проте які так і не були реалізованими", — наголосив Василь Куйбіда.

Почесний член Конгресу, яким сьогодні є Василь Куйбіда, поінформував, що на сьогодні Мінрегіонбудом розроб-

лено проект нової Концепції державної регіональної політики, де метою державної регіональної політики визначено забезпечення високого рівня якості життя людини незалежно від місця її проживання. "Нова державна регіональна політика, яка формується сьогодні в Україні, передбачатиме серйозне реформування адміністративно-територіального устрою держави, розширення прав та можливостей місцевого самоврядування, посилення ролі регіонів у формуванні та здійсненні регіональної політики, запровадження європейських механізмів планування регіонального розвитку та фінансування проектів та програм, що будуть виконуватись в регіонах відповідно до державної стратегії розвитку", — наголосив Міністр. Він зазначив, що державна регіональна політика може бути успішною лише за умови комплексності та синхронізації структурних реформ в Україні. Тому, за його словами, на сьогодні вже готові проекти Концепції розвитку місцевого самоврядування в Україні, Концепції реформування адміністративно-територіального устрою та ін.

"Коли ми в Україні говоримо про нову регіональну політику ми передбачаємо широку децентралізацію державної влади та системне реформування місцевого самоврядування. Йдеться про передачу більш широкого кола завдань, повноважень та ресурсів від держави до органів місцевого самоврядування. Ми переконані, що реальне, спроможне та відповідальне місцеве самоврядування є запорукою успішності наших реформ", — доповів Василь Куйбіда.

Український Міністр підкреслив наміри України стати активним партнером Ради Європи у просуванні принципів місцевої та регіональної демократії на Європейському континенті.

Прес-служба Мінрегіонбуду